

# Quaresma, temps de penitència

Amb la Quaresma, l'Església ens recorda que la oració, la penitència i també les obres de misericòrdia són realitats essencials de l'existència del cristià. Publiquem un fragment de l'homilia que el Prelat de l'Opus Dei dirigí als fidels reunits a la parròquia de sant Josepmaria de Roma, amb ocasió de la ordenació diaconal de fidels de la Prelatura de l'Opus Dei, el passat 12 de febrer.

22/02/2005

## **Estimats germans i germanes,**

En aquest primer diumenge de Quaresma, la litúrgia ens mostra Jesús que prega i dejuna durant quaranta dies en el desert, preparant-se per desenvolupar públicament la seva missió de salvació. Precisament en record d'aquell lapse de temps, i per imitar al Senyor, l'Església ha establert aquest període litúrgic de quaranta dies com a preparació de la Pasqua. No hi ha altre camí: si volem seguir les petjades de Jesús hem de contemplar el seu exemple i tractar d'identificar-nos amb Ell.

El primer ensenyament que apareix amb clara evidència de la seva manera santa d'actuar, és l'absoluta necessitat de la pregària i la

penitència per portar a terme qualsevol obra bona; amb major motiu, l'obra de la pròpia santificació. Un sant sense oració?... – No crec en aquesta santedat, ha escrit sant Josepmaria Escrivà, ben conscient –també per experiència pròpia- de la primacia de la pregària en la vida cristiana.

Aquest és el primer punt que podem considerar avui. Com és la nostra pregària? Preguem cada dia? Preguem de debò, es a dir, no solament amb els llavis, sinó abans de res amb el cor? Per una dona o un home conscients del fet que són creatures i fills de Déu, l'oració hauria d'ésser una cosa espontània, hauria de aflorar constantment en la pròpia vida, no solament en els moments de dificultats o quan s'experimenten amb major evidència els límits propis.

La Quaresma ofereix a tots la possibilitat amb l'ajut de la gràcia – de redescobrir la importància de l'oració personal, d'afanyar-nos a pregar millor i a pregar més.

Tanmateix, Jesús no es limita a fer oració. Practica també el dejuni, i durant quaranta dies! És una llum viva per tots nosaltres, persones d'aquest temps i per les que vindran: la mortificació, és una altra manera de pregar, és – com puntualitzava sovint sant Josepmaria – l'oració dels sentits .

Amb la Quaresma, l'Església ens recorda que l'oració, la penitència i també les obres de misericòrdia són constitutius essencials de l'existència del cristià. No hi pot haver una veritable vida cristiana on aquestes pràctiques no ocupin un lloc de primer pla, com els correspon en el disseny salvífic de Déu.

No puc deixar de recordar ara el grat deure de pregar i oferir petits sacrificis pel Sant Pare, pels bisbes i els sacerdots, per les vocacions sacerdotals en l'Església. La setmana passada hem estat testimonis una vegada més de la completa dedicació de Joan Pau II a la seva missió de Bon Pastor, de la seva serenitat en l'acceptació dels sofriments amb els quals la divina providència els beneeix. Oblidant-se completament de si, no estalvia res en el servei a les ànimes i al món enter. És un deure, doncs, a créixer com a bons fills la nostra oració i els nostres sacrificis pel Romà Pontífex.

El present diumenge ens ofereix a més un missatge particular. Després que el Senyor hagué pregat i dejunat, el temptador se li acostà i digué: “Si ets el Fill de Déu, digues que aquestes pedres es converteixin en pa” .

Misteri impressionant: el que serà temptat no és un home qualsevol, per bé que perfectíssim, sinó el Fill Unigènit de Déu!

Aquesta escena evangèlica ha de emplenar-nos de consol i de seguretat. També nosaltres sovint som temptats i ho serem fins a la fi de la nostra vida. Satanàs i la nostra mateixa feblesa no deixen de posar obstacles al nostre camí cap a la vida eterna. Però Crist ha vençut el dimoni per nosaltres: units a Crist podem i devem afrontar amb èxit totes les possibles insídies, a condició però que no ens fiquem voluntàriament en la temptació, que fugim de tota ocasió pròxima de pecar. Perquè, com ensenyen tants autors espirituals, el dimoni és com un gos lligat: pot bordar però no pot mossegar si nosaltres no ens apropem insensatament a ell.

“Si mai [el dimoni] es fa present la teva pobresa (...) –exhorta un gran Pare de l'Església, Sant Gregori Nazianzè- ensenya-li allò que no sap; oposa-li aquella paraula de vida que és pa davallat del cel i dóna vida al món” . Atansar-se amb pietat, ben preparats, a la Confessió i a la Comunió és un arma formidable per vèncer les batalles espirituals.

Estem recurrent un any especialment dedicat a l'Eucaristia, en el curs del qual tenim la possibilitat de lucrar indulgències amb major freqüència i facilitat. Aquestes constitueixen una gran ajuda per la nostra vida cristiana; aplicant-hi amb abundància els mèrits de Crist, de la Mare de Déu i de tots els sants, ens purifiquen de les penes degudes per les nostres culpes i ens donen força espiritual.

Per concloure us recordo una realitat que coneixeu bé: la Verge Maria se la

representa moltes vegades en l'acte de aixafar amb el seu peu immaculat la testa de la serp infernal. Ella és vencedora del dimoni i del pecat per la seva íntima unió amb Crist, i és la nostra Mare. Demanem doncs a Maria que sigui sempre al nostre costat i d'ajudar-nos en tot moment de la nostra existència. Així sia.

22 de febrer de 2005

---

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
dev.opusdei.org/ca-es/article/quaresma-  
temps-de-penitencia/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/quaresma-temps-de-penitencia/) (12/08/2025)